

Κι εμφανίζεται μπροστά τους
Μπρόκολο καμαρωτό,
με κορώνα στο κεφάλι
κι ένα μενταγιόν χρυσό!

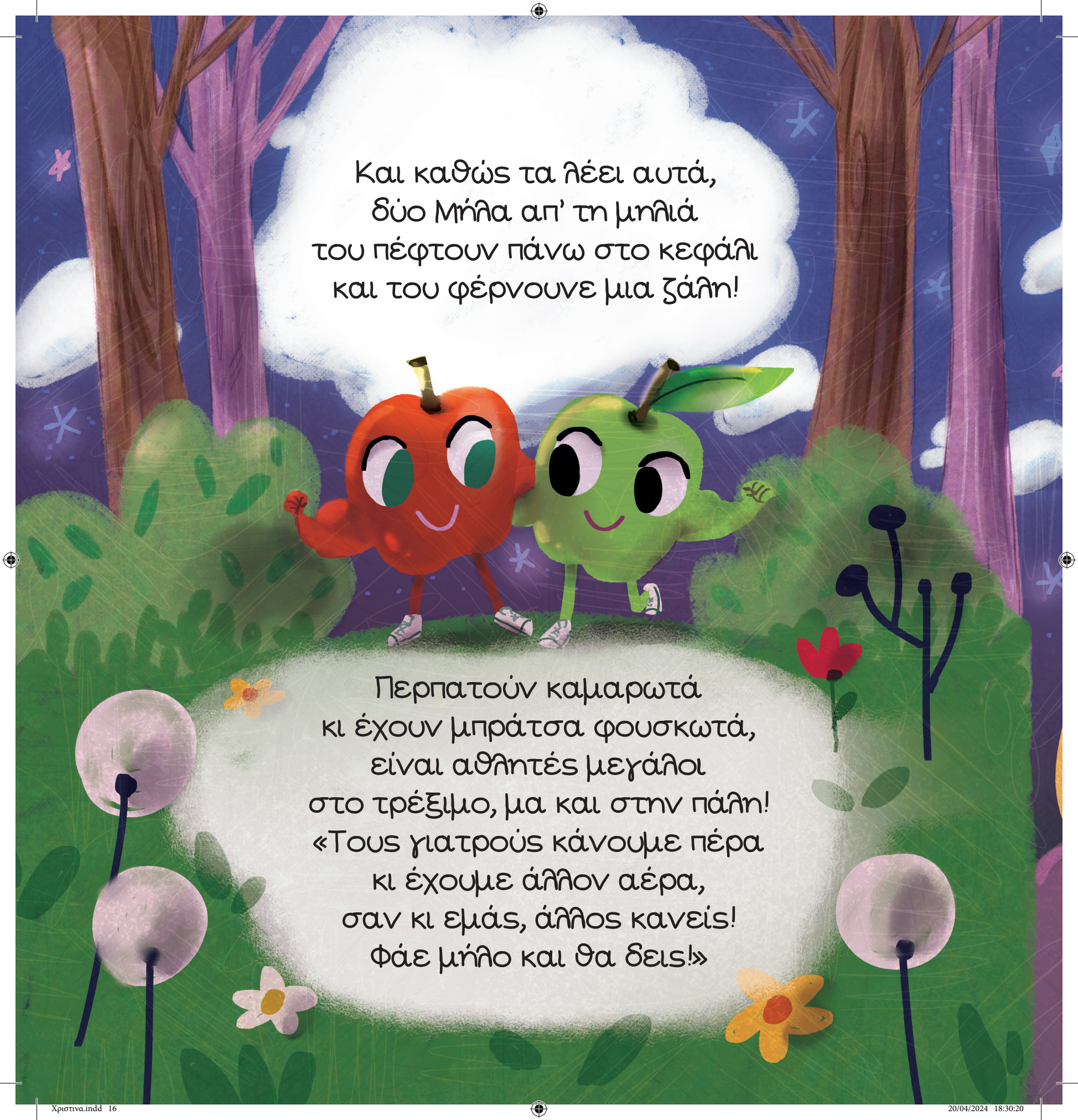
Ήθελε να βγάλει λόγο,
είχε να τους πει πολλά,
μα πετάχτηκε η Ντομάτα
και του πήρε τη σειρά!

«Αχ, καλό μου μπροκολάκι,
τι έχεις άραγε να πεις;
Είσαι θρεπτικό, δεν λένω,
μα, σε προτιμάει κανείς;
Δες εμένα, τη Ντομάτα,
ζουμερή και δροσερή!
Νόστιμη φτιάχνω σαλάτα
που την τρώει κάθε παιδί!»

«Μα... μα... μα... τι λέτε τώρα;
Τι περίεργα είν' αυτά;
Είμαι Μπρό-κο-λο, το ξέρεις;
Έχω αντιοξειδωτικά!

‘Όσοι με εκλέξανε Πράσινο Βασιλιά»,
είπε θριαμβευτικά.

Και καθώς τα λέει αυτά,
δύο μήλα απ' τη μηλιά
του πέφτουν πάνω στο κεφάλι
και του φέρνουνε μια ζάλη!

Περπατούν καμαρωτά
κι έχουν μπράτσα φουσκωτά,
είναι αθλητές μεγάλοι
στο τρέξιμο, μα και στην πάλη!
«Τους γιατρούς κάνουμε πέρα
κι έχουμε άλλον αέρα,
σαν κι εμάς, άλλος κανείς!
Φάε μήλο και θα δεις!»

Η Νεράιδα τους κοιτούσε
και από μέσα της γελοούσε,
διασκέδαζε κι εκείνη
με αυτό το πανηγύρι!
«Όλοι είστε χρήσιμοι
και σημαντικοί»,
τους είπε κατεβαίνοντας
απ' το ψηλό κλαδί,
«Μα άλλοι είναι για λίγο
και άλλοι για πολύ.»